

Isaia – Capitolul 39

Capitolul 39 este înfiorător. El ne deschide mintea asupra războiului spiritual. Acesta rămâne până la sfârșitul vieții. Acesta pare că se amplifică până la sfârșitul vieții. După mari biruințe și după mari reabilitări, războiul nu încetează, ci se intensifică. Identificăm un alt tip de atac. Un atac pe timp de pace foarte diferit de atacul prin discursul lui Rabșache din cap.36. Discursul lui Rabșache a reprezentat un atac caracterizat prin presiune, groază, teroare. Era un atac direct care aducea inimii lui Ezechia o presiune teribil de mare. Criza era evidentă, iar inima lui Ezechia se afla în groapa disperării, la ananghie. Atacul din cap.39 este total diferit. Inima lui Ezechia este veselă, lipsită de griji și de presiuni evidente. Nu mai există groază, teroare sau teamă. În inimă găsim liniște și pace. Ezechia se simte bine atât în relația cu Domnul cât și în împărăția sa. O perioadă de bine și de pace. Grijiile și groaza din trecut s-au stins. Dar urmează un nou atac. Un atac indirect, camuflat. Atacul nu mai este evident și inima nu mai este încercată cu vreun disconfort anume. Atacul nu mai poate fi detectat prin tulburarea și îngrijorarea inimii. Căci inima se simte bine, este veselă și bucuroasă. Ezechia primește o scrisoare, de data aceasta nu de amenințare ci de laudă și apreciere. După citirea scrisorii inima se simte și mai bine! Nici o urmă evidentă a vreunui atac spiritual. Aparent nici un vrăjmaș și nici o amenințare la orizont. Și totuși, în spatele scrisorii din Babilon, era același Șarpe din spatele scrisorii de amenințare a lui Sanherib. Ce interesant: două scrisori diferite cu două destine diferite:

- Scrisoarea lui Sanherib: într-un context de maximă criză, este o scrisoare de amenințare, care aruncă groază și teroare, care tulbură inima, în care este un atac direct împotriva credinței. Ezechia ia scrisoarea și o duce în Casa Domnului. El identifică atacul asupra credinței și strigă către Domnul, caută izbăvirea la Domnul. Domnul îi răspunde și îi dă izbăvirea!
- Scrisoarea lui Merodac-Baladan: într-un context de pace, în cei mai liniștiți și frumoși ani ai lui Ezechia, când inima îi era liniștită și veselă. Scrisoarea nu este de amenințare ci de laudă și face inima lui Ezechia să se simtă și mai bine! Ezechia nu identifică atacul spiritual și duce scrisoarea în casa sa. El lasă păcatul să intre în viața lui fără să conștientizeze pericolul.

Pasajul ne sugerează că cele mai periculoase atacuri din partea celui rău sunt cele din vremurile de pace și atacurile subtile care nu produc zgomot și care nu aduc tulburare. Și un accent deosebit este pus pe ispita mândriei. Și de obicei ispita mândriei apare când ne merge bine. Când avem succese, când suntem înălțați. Deci, cel mai frecvent, ispita clasică a mândriei se asociază cu perioadele de pace și de succes. Noi am spune că totuși mai greu este în cap.36 decât în cap.39. Aparent! În cap.36 este adevărat că noi resimțim presiunea mult mai mult, dar acest lucru este un avantaj, căci identificăm atacul și vrăjmașul. Suntem conștienți prin natura atacului că suntem în război. Situația de criză evidentă ne împinge să strigăm disperați către Domnul. Este iarăși adevărat că în cap.39 nu mai resimțim greul, dar tocmai acest lucru face bătălia mai dificilă. Vrăjmașul se camuflează și atacul este pe nesimțite. Și noi suntem atât de legați de ce simțim. Și dacă nu simțim războiul nu înseamnă că el este mai puțin intens. Și dacă noi nu simțim consecințele păcatului, aceasta nu înseamnă că ele sunt mai puțin grave. Este un

har când Domnul îngăduie să simțim gravitatea consecințelor păcatului, chiar dacă acest lucru este împovăraător pentru noi. Mai dificil este când nu simțim nici atacul, nici consecințele păcatului. Atunci trebuie să alegem să credem adevărul lui Dumnezeu despre neascultare și consecințele acestuia în pofida a ceea ce simțim.

Ezechia s-a mândrit și nu a arătat spre Domnul ci spre sine. În loc să își împlinească mandatul preoției și să îi ducă pe trimișii Babilonului în Casa Domnului și să le explice de fapt CINE a dat mărtașă victorie asupra Asirienilor (motivul pentru care primise de fapt Ezechia scrisoarea și darul, căci Babilonul era și el un vrăjmaș al Asirienilor și se răscula adesea împotriva acestora), Ezechia i-a dus în casa sa și le-a arătat ce grozav este el. Este înfiorătoare ispita mândriei! Ezechia, un împărat bun, cel mai bun împărat din urmașii lui David, cel care s-a apropiat cel mai mult de modelul tatălui său, după câteva luni de la marea izbăvire dată de Îngerul Domnului, în ciuda păcatelor rușinoase ale sale, și după și puțin timp de la însănătoșirea sa, în ciuda lipsei sale de merite, și în urmă căreia Ezechia a promis că va umbla SMERIT până la sfârșitul vieții, când este felicitat pentru victorie, el arată doar spre sine și nu le pomenește nimic de Casa Domnului și de harul, îndurarea și măreția lui Dumnezeu. Ezechia ar fi trebuit să le spună:

- Nu eu, ci Domnul! Eu nu am avut nici puterea, nici meritele! Eu nu am putut să mă împotrivesc Asirianului, și nici nu am meritat izbăvirea lui Dumnezeu! Eu m-am îndoit de Domnul, am făcut alianța cu Egiptul, am disprețuit trimișii lui și am jefuit Casa Domnului în nebunia mea. În momentul de criză maximă, eu, nevrednicul, am strigat către Domnul. În marea Sa îndurare El a auzit strigătul meu și a venit să mă izbăvească. Eu nu am ridicat un deget. Degeaba ți-aș arăta armele noastre și tehnicile noastre de război. Nu acestea ne-au adus izbăvirea, ci doar Domnul! A Lui și doar a Lui să fie adusă slava acum și în vecii vecilor!

Cât de cumplită trebuie să fie ispita mândriei în vremurile de pace. Noi tânjim după vremuri de pace în viața noastră de credință. Și este normal, căci nimănui nu-i place să aibă inima tulburată. Și nimeni nu ar rezista să aibă inima tulburată o perioadă mare de timp. Și perioadele de pace sunt frumoase și își au rolul lor. Dar Domnul știe că exact în aceste perioade suntem mai vulnerabili. Și ce mă mai sperie în acest capitol este cât de adormit și naiv este Ezechia în mijlocul unui cumplit atac spiritual și ce efecte devastatoare are păcatul mândriei asupra personalității sale. Când Isaia îl întreabă pe Ezechia de unde au venit acei oameni și ce au văzut, Ezechia nu prinde aluzia și îi răspunde fără remușcări și fără ascunzișuri:

- Au venit dintr-o țară îndepărtată, din Babilon. Au văzut tot ce este în casa mea; n-a rămas nimic din vistериile mele pe care să nu li-l fi arătat.

Ezechia nu simte nevoia să ascundă ceva lui Isaia. El este foarte relaxat și îi împărtășește lui Isaia din bucuria sa, fără să fie conștient că bucuria sa nu era de la Duhul lui Dumnezeu ci izvoara din păcatul mândriei. Când inima noastră simte bucurie, noi interpretăm adesea că relația noastră cu Domnul este bună și că avem binecuvântarea Lui peste noi. Iată că inima poate simți o bucurie foarte mare pe care să vrei să o împărtășești cu toți, și cu toate acestea, acea bucurie să nu vină de la Domnul, ci de la cel rău, să fie rodul unui păcat. Mare atenție la simțirile inimii. Nu toate sentimente frumoase vin de la Domnul. Trebuie în permanență să ne cercetăm sentimentele

frumoase din inima noastră. Ele nu trebuie analizate doar prin perspectiva binelui, frumosului și confortului pe care îl aduc inimii noastre. Ele trebuie analizate și în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul și adevărurile Domnului sunt cele care ne pot ajuta să distingem între sentimentele frumoase de la Domnul și sentimentele frumoase de la cel rău, între un înger al Domnului și Satana întruchipat într-un înger de lumină.

Ezechia nu doar că nu este conștient de păcatul său dar nu rezonază nici la mustrarea Domnului prin gura lui Isaia. Domnul anunță ca pedeapsă faptul că toate acele bogății și toți urmașii lui vor fi duse în Babilon. Domnul Se aștepta ca Ezechia să reacționeze ca în cap. 38 și anume să strige pentru îndurare ca Domnul să își retragă pedeapsa. Știa din experiențele sale recente că Domnul este plin de îndurare și Și-ar retrage cu bucurie pedeapsa! Dar reacția lui Ezechia ne ia prin surprindere:

- Cuvântul Domnului pe care l-ai rostit este bun. Căci, a adăugat el, măcar în timpul vieții mele va fi pace și liniște!

Răspunsul lui Ezechia scoate la iveală niște lucruri îngrozitoare din inima sa, care este de fapt ca și inima noastră. Nu trebuie să îl judecăm pe el, ci pe noi. Când arătăm cu degetul spre Ezechia, arătăm de fapt cu degetul spre inima noastră. Ce învățăm despre inima noastră din răspunsul lui Ezechia? Învățăm că inima noastră caută cu disperare liniștea și pacea! Caută să se simte bine. Este ceva normal, căci așa ne-a creat Domnul ca să ne simțim fericiți și să dorim să ne simțim bine. Dar nu acesta este scopul existenței noastre. Există lucruri mai importante decât să ne simțim bine și de multe ori, de dragul acestor lucruri, trebuie să facem alegeri care ne vor face să ne simțim mai puțin bine. Provocarea este legată de faptul că relația cu Domnul aduce multă liniște și pace inimii noastre, și aduce sentimente de fericire unice și inconfundabile pe care nu le putem regăsi nicăieri în altă parte. Și aici apare întrebarea: noi Îl căutăm pe Domnul și dorim să îi fim plăcuți Lui pentru sentimentele de pace pe care ni le dăruiește sau pentru Domnul care ne dăruiește aceste sentimente? Noi căutăm stările de bine pe care ni le oferă părtășia cu Domnul sau pe Domnul care ne dăruiește din belșug aceste stări? Aceste stări sunt un scop în sine sau un element care ne ajută și susține relația cu El? Pacea și liniștea sunt un mijloc spre scopul reprezentat de apropierea de Domnul sau sunt scopul iar mijlocul este apropierea de Domnul? Inima noastră trebuie să Îl caute pe Domnul mai presus de pacea pe care El ne-o dă. Și de aceea sunt situații în care El îngăduie să Îl simțim mai puțin sau ne cere să facem alegeri dificile care scot inima noastră din zona de confort și de pace. Firea vrea să ne transforme în devoratori de pace și de liniște. Domnul ne vrea căutători de El și ne dă pace ca să ne încurajeze în această căutare și ca să facă posibilă această căutare. Fără pacea care vine de la El nu ne-am putea apropia de El. Fără perioade de pace nu am mai avea bucurie și nu am rezista prea mult. Deci ele își au rolul lor. Dar mare grijă. Adesea perioadele de pace sunt acompaniate de șoaptele mândriei și ale șarpelui. Nu e foarte greu să le refuzăm dar e mai greu să le identificăm. Refuzarea lor nu necesită un efort considerabil din partea noastră, dar presupune discernământ, mintea trează și hotărâre. Ezechia a ales în cap.38 să fie mai degrabă un devorator de pace decât un căutător al Domnului păcii. După perioade de presiune interioară și lipsă a păcii, de groază și panică, dorința noastră după pace se acutizează. Ne dorim, ne dorim pacea. E normal. Dar să nu idolatrizăm acest lucru. De ce ne dorim pacea? Ca să putem să ne apropiem de Domnul și să îi slujim pe ceilalți, sau ca să ne simțim noi bine? Ezechia a dorit pacea ca scop în sine, și nu ca

mijloc pentru apropierea de Domnul și slujirea celorlalți. Lui nu i-a mai păsat de judecata ce va veni asupra generației viitoare și nici de Numele Domnului și de poporul Lui!

Mai observăm la Ezechia egoismul. Dacă e bine pentru mine, asta contează! În rest Dumnezeu cu mila! După mine, potopul! Devoratorul de pace este un egoist. Dacă noi avem pace, în rest nu ne mai interesează. Relația autentică cu Domnul ne deschide spre ceilalți, ne trimite la aproapele. Egoismul ne închide în sine, ne centrează pe noi. Cred că trebuie să subliniem și faptul că păcatul mândriei a accentuat egoismul din inima lui Ezechia. Mândria, păcatul cardinal, are consecințe devastatoare asupra personalității noastre. Ea ne afundă în egoism, în centrarea pe noi și nu pe Domnul și pe semenii.